

CVETJE

z vertov sv. Frančiška.

XXX. tečaj

V Gorici, 1913.

II. zvezek.

Zaupno občevanje z Bogom.

P. A. M.

XXIII. Poglavje.

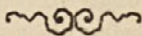
Sklep nauka o milosti in stanovitnosti.

K sklepu moramo na dve reči opozoriti. Perva je: Čeravno nimamo popolne gotovosti, da bomo do konca svojega življenja vedno Boga prosili in nikedar ne prenehali ga prositi pomoči, ki nam je potrebna za stanovitnost v milosti, morejo vendar duše, ki so se navadile premišljevatı neskončno dobroto in ljubezen božjo, iz tega premišljevanja zajemati veselo in nekaljeno zaupanje, da jim dobri Bog nikedar ne bo odrekel te pomoči; zakaj, ako jim je Bog navdihnil tako goreče hrepenenje, da bi stanovitni ostali v njegovi ljubezni, jim bo dal tudi ta dar, da bodo stanovitno prosili milosti, ki so potrebne za to, da svoj cilj dosežejo. Resnično pobožne duše žive v tem terdnem zaupanju, ki je v njih tako vterjeno, da ga ne more omajati ali oslabiti tudi možnost, da bi ga vtegnili kedaj zgubiti. Tako malo so v skerbi zarad tega, kaker ljudje, kateri mirno prebivajo v svojih hišah in še ne mislijo na to, da bi se mogla hiša porušiti ter jih pokopati, in za to se tako malo brigajo, kaker bi jim bil Bog razodel, da se kaj tacega ne bo prigodilo. Da se pa sme tako zaupanje imeti, nam dokazuje zgled otroka, ki ga oče derži

skozi okno. Zakaj, ako je otrok prepričan, da ga oče ne bo pustil pasti in da je v zraku ravno tako varen, kaker ke bi stal na tleh, zakaj bi se tisti, ki ve, da je Bog neskončno bolj dober kot vseketeri vmerljiv oče, z enako gotovostjo ne prepustil božji roki? Kaj bi mu moglo dati najmanjši povod, da bi dvojil o tej resnici in mislil, da ga bo najljubezniviši oče, Bog, pustil pasti v nemilost, ki je strašnejša, kot sam pekel? Morebiti ta okoliščina, da Bog dopušča, da se mnogo ljudi pogubi?

Pa potem nas je ali prevaril kraljevi prerok, ki nam zaterjuje, da je Gospod varih vseh, ki vanj zaupajo, in da se ne bodo motili tisti, ki v njega upajo, ali pa moramo misliti, da Bog tiste mnoge, ki se pogube, le tedaj zapusti, ako ne zaupajo terdno v njegovo pomoč. Zgled teh nesrečnih našega zaupanja nikaker ne omaja, temuč še bolj vterdi.

Drugič moramo reči: Ker je gotovo, da tisti, ki prav poznajo dobrotljivost božjo, od Boga vseh pripomočkov za stanovitnost v njegovi milosti pričakujejo, za to si moramo prizadevati, da si bomo to zaupanje globoko v serce vsadili in je terdno in neomahljivo storili. K temu naj nas nagibljejo čudoviti učinki tega zaupanja od naše in od božje strani. Skušnja nas uči, da se mi toliko serčneje kake reči lotimo, koliker bolj upamo na vspeh. Saj je včasih celo napačno zaupanje imelo srečen konec. Tudi uči sv. Tomaž, da je upanju lastno, človeka za delovanje serčnejšega in bolj odločnega storiti. Zato skušajo modri spovedniki, grešnike, ki se hočejo poboljšati, na ta način oserčiti, da jim vlijejo terdno zaupanje, da bodo mogli z božjo pomočjo tudi resnično se poboljšati in greha se varovati. Še bolj se nam kažejo učinki upanja od strani božje. Ker je Bog neskončna dobrota in ima veselje, ako more sebe in svoje dobrote kar razsipati, on tudi hoče, da mi to njegovo lastnost dobro spoznamo, da se v vsaki stiski k njemu zatečemo in terdno upamo, da nam bo v svoji dobrotljivosti podelil vse, kar potrebujemo. Kedor tedaj veruje v božjo neskončno dobrotljivost in se na Boga zanese, ta sme terdno zaupati, da bo v vsaki nevarnosti Bog njegov pomočnik. Saj Bog sam pravi: »Ker je v me zaupal, ga bom rešil in branil, ker on je spoznal moje ime.« Ako hočemo v dobrem stanovitni ostati, moramo tedaj božje vsmiljenje prav spoznati in terdno zaupati, da bomo v vsaki stiski pri njemu dobili pomoč.

Življenje bl. Janeza Triorskega,

misijonarja in marternika 1. reda sv. Frančiška.

P. S. Z.

P. Janeza obsojenje in smert.

P. Janez je zadnjih šest mesecev pred svojo smertjo, ko je bil zapert v ječi, preterpel razne kazni, ki so jih kervoločni jetničarji nad njim izverševali; še več je pa prestal vsled skerbi za svoje kristijane, ker se je silno bal, da ne bi odpadli od vere. Pomoč in tolažbo je našel le še v molitvi. In molil je v ječi veliko.

Telo njegovo je pešalo, lica so obledela, lasje osiveli, prestane britkosti so mu odsevale iz pogleda in vse zunanosti. Če so ga pa obiskali njegovi zvesti učenci, se je iz nova poživil; govoril jim je ze vso nekedanjo gorečnostjo o Jezusovem terpljenju, pripravljen zanj vmreti. Spomin na terpečega Jezusa mu je dajal serčnost. Ljubezen do Jezusa mu je vso žalost spremenila v sladkost in veselje.

Bližalo se je novo leto 1816. Kitajci imajo navado novo leto kar mogoče slavnostno in šumeče obhajati. Ni čuda, da si je tudi služabnik p. Janeza, kristijan Žan-kvi, želel za novoletne praznike domov. Prosil je, naj mu pusti. Pater mu rad dovolj; pa pri slovesu mu pravi: »Skušaj se verniti pred desetim dnevom prve lune; če se verneš pozneje, me ne boš več dobil.«

Obtožbo in zapisnik sodnijske preiskave proti p. Janezu so poslali najprej velikemu mandarinu v Hu-kvang. Ta je prepis poslal v Pekin na cesarski dvor. Stvar se je zavlačevala precej dolgo. Nazadnje je vender prišlo pismo, ki je bilo tako:

»V notranji palači se je prepisalo sporočilo namestnika Jun iz Hu-nan glede evropejca Lan-Jue-van, ki ga je dal zapreti predstojnik v Luj-jang-sien, ker se je prikradel natihoma v naše cesarstvo, da je širil svojo vero . . . Dobili smo isti dan cesarjev odgovor, ki se glasi: Jun-ven-dži nam je izročil pismo, v katerem poroča o preiskavi proti vjetemu evropejcu, kako se je prikradel v našo deželo in širil svojo vero . . . K tej obtožbi zapovemo, naj Jun-ven-dži natanko preišče vso zadevo evropejca, ker je skrivaj prišel in prehodil različne pokrajine in zbiral

učence in učil svojo vero in jih mnogo zapeljal — in keder bo vse jasno, naj krivca z vervjo zadavi, in slednjič vse nam sporoči.«

Ravno tako je bilo v tem pismu zapovedano, da se imajo poloviti vsi priverženci p. Janeza in kaznovati. Predstojnik, ki je patra vjel in »bil pri tem zelo marljiv«, pa naj pride pred cesarja, da bo odlikovan.

V tem času so Kitajci obhajali novoletne praznike; sodnije so imele svoje prazniške počitnice. Ker je pa cesarsko pismo tako odločno govorilo, da se ima p. Janez takoj vsmertiti, niso čakali konca praznikov; takoj so poslali devet tovarišev p. Janeza v sužnost, njega samega so pa odvedli iz ječe na morišče dne 7. febr. 1816.

Novoletne norčije so trajale po vsem mestu celih deset dni. Po ulicah je bilo polno nosilnic in nosačev, ki so nosili gospodo na obiske in z biči delali pot mej gnječo priprostega naroda. Po terjih in hišah so plesali; krošnjariji so vpili, da bi več blaga v denar spravili, množice so prepevale in kričale, prijатели in znanci so menjavali novoletna voščila. Bilo je hujše vpitje ko na največjem sejmu. Verh tega je vdarjal na ušesa kineški »tam-tam« z enakomernimi glasovi zvončkov, ketere so preglasile kričeče in razglašene trompete.

Sredi tega šuma in vervenja se je pomikal žalosten sprevod. Truma vojakov in rabeljnov si je s krepkimi udarci delala pot mej ljudmi. Drugi so glasno oznanjevali smertno obsodbo p. Janeza, ki so ga peljali na morišče z verigami na rokah, na nogah in okoli vratu. Mandarinji so na konjih pod širokimi sončniki spremljali sprevod; okoli in okoli je bilo polno radovednih ljudi. Pa v vsi tej množici p. Janez ni imel niti enega prijatela. Tiste, ki so bili ž njim v ječi, so bili odpeljali v pregnanstvo; drugi so iz strahu pred kaznijo ostali doma. Pastir je bil vjet in ovce so se razkropile.

Na morišču in naokoli se je mej tem zbrala velika množica radovednih ljudi; neketeri so celo na bližnje strehe zlezli. Vojaki so morali sè sulicami in palicami delati pot do mesta, kjer so stale nekake vislice. P. Janez stopi mirno na določen prostor, se oberne proti množici, ter objame in poljubi vislice. Kitajci osupnjeno gledajo, kako je mogoče poljubovati in objemati orodje smerti, ker ne morejo umeti, da je za p. Janeza najvišja

slast vmreti in terpeti za Jezusa; saj je že doma, preden je šel na Kitajsko, hrepenel po marterniški smerti.

Rabeljni pristopijo k njemu hoteč mu privezati roke na vislice; on jih prosi, naj še malo počakajo. Na to se pokriža, začne moliti, se petkrat z glavo do tal prikloni, da se po šegi kitajskih kristijanov zahvali Bogu za vstvarjenje, odrešenje, poklic k sv. veri, milosti zadobljene v sv. zakramentih in posebne milosti, ki jih je v življenju prejel. Ko je končal, reče rabeljnom: »Izveršite svoje delo.« Rabeljni mu odklenejo verige in slečejo zgornjo erdečo obleko. Ko mu hočejo sleči tudi spodnjo obleko jih prosi: »Vzemite denar, ki je v obleki, pa pustite me vmreti oblečenega. To prošnjo vslišijo. Nato mu roke in noge privežejo k stebru, okoli vratu mu ovijejo verv in čakajo od obeh strani deržeč za verv na povelje. P. Janez opravi mej tem zadnjo molitev. Mandarin na konju mahne s pihljačo v znamenje, naj potegnejo. Verv mu zadergne vrat, oči se mu zasucejo, gergranje naznanja bližnjo smert, kapljice kervi priteko iz odprtih ust, p. Janez je z marterniško smertjo poterdil resnico svoje sv. vere, ter šel vživat večno plačilo v nebesa sedmega dne meseca svečana leta 1816.

Truplo p. Janeza je viselo celo popoldne na vešalih. Ljudje so se razšli nazaj v mesto uganjat svoje novoletne burke in šale. Drugi dan je vказal mandarin truplo pokopati. Ker ga kristijani niso odkupili, so je rabeljni spravili v neki zaboj za tobak in je pokopali na pokopališču, ki je bilo odločeno za hudodelnike zunaj obzidja mesta Kan-sa.

Čudeži p. Janeza.

Ob smerti p. Janeza se je nebo naenkrat prevleklo s temnimi oblaki, tako da so se ljudje čudili nad nepričakovano vremensko spremembo in so prestrašeni hiteli domov.

P. Janeza služabnik, kristijan Žan-kvi, se je po novoletnih praznikih vernil, da bi mu stregel v ječi. Zvedel je še le v mestu, kaj se je zgodilo ž njim; slišal je pripovedovati o njegovem junaštvu in raznih prikaznih po smerti.

Neki zapert kristijan je videl p. Janeza prvo noč po njegovi smerti in slišal govoriti: »Glej, jaz grem v nebesa, ti pa bodi terden v veri, da prideš za menoj.«

Neki drugi kristijan iz hiše Ho-taj-kvi iz Ma-ša-dzon si je prilastil eno kozo p. Janeza ter jo prodal. Takoj je vdarila strela v žival in jo vabila.

Kakih deset let po p. Janezovi smerti je bil na smert bolan Jeronim Ljev, kristijan v Ma-ša-dzon. Prikazal se mu je p. Janez. Zato pravi okolistoječim: »Pater Lan je prišel, prinesite mu stol; tukaj je.«

Kristijani so p. Janeza dolgo časa ohranili v spominu. Skerbno so varovali vse, kar jih je nanj spominjalo. Tako je eden mej njimi hranil bič, s katerim se je bičal; drugi je čuval ko dragoceno svetinjo staro-omaro, na kateri je p. Janez zadnjikrat maševal.

Sploh so ga častili takoj po smerti ko svetnika, priporočali so se njegovim priprošnji.

Prenesenje trupla p. Janeza v Makav.

Škof v Makavu, reda manjših bratov, je silno želel trupla p. Janeza in mu skazati čast, ki gre marterniku za sveto vero. Iskal je serčnega moža, ki bi si upal iti v Kan-sa, tam poiskati grob p. Janeza in prenesti truplo v Makav. Oglasil se je za ta posel Andrej Lo, odločen kristijan iz Kvan-tong. Odšel je popotoma sam v Kan-sa, kjer je bil p. Janez vmorjen in pokopan.

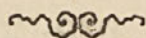
Tam je najel štiri tovariše, ter je šel po noči z njimi na pokopališče obsojenih. Dal je vojaku pet srebernjakov v vrednosti tritisoč štiristo sapek (v našem denarju približno 5 kron) ko odkupnino za truplo. Potem so stopili na pokopališče in začeli iskati grob p. Janeza. Delati so morali vse zelo tiho, da jih ne bi pogani opazili in vjete izročili sodišču ko kristijane. Hodili so od groba do groba delj časa brez uspeha. Kar zapazijo na enem grobu opeko. Ko jo privzdignejo vidijo na drugi strani napis: »Lan-Jue-van«. Najberže so pogani sami s tem zaznamovali grob v nadi, da bodo dobili dobro odkupnino. Naši popotniki so grob hitro odkopali in našli notri zaboj za tobak, v katerem je ležalo truplo p. Janeza. Vse skupaj so vzdignili, na rame in odšli so proti reki Pesjang, kjer jih je čakal čoln; z njim so se odpeljali proti Heu-kon-fu. Truplo p. Janeza je bilo rešeno iz poganskih rok. Začasno so je tukaj zopet položili v zemljo na pokopališče kristijanov, Andrej Lo je pa hitel k škofu v Makav naznanit veselo sporočilo.

Čez nekaj mesecev je odšel v spremstvu Andreja Lo duhovnik Nikolaj, rojen Kitajec, v Heu-kou-fu. Vzeli so truplo iz groba, odperli in položili v nalašč za to pripravljeno rakev, ter

je izročili Andreju Lo. Pri tem delu so vsi, ki so p. Janeza poznali, videli na nestrohnjenem truplu poteze njegovega obraza. Andrej Lo je s pomočjo tovariša Martina Luj po mnogih težavah dolgega pota prepeljal truplo po reki Pesjang, potem čez gorovje Meling in zopet po drugi reki v Kvang-tong. Na meji Kantona jim pridejo naproti škofov namestnik in mnogo kristijanov, ter mej slovesnim zvonjenjem neso truplo v nadškofovo palačo v Makav dne 1. dec. 1819. l.

Tu so natančno pregledali, če je to zares truplo p. Janeza Triorskega. Ko so se iz nova prepričali o resničnosti in pristnosti svetinj, so truplo 22. prosinca l. 1820. položili v grob stolne cerkve v Makavu, kjer je počivalo blizu pol stoletja, dokler ga niso prepeljali v Rim. (Konec prih.)

Pobožni Rufin,

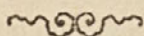
tovariš sv. Frančiška.

Ta božji služabnik je bil rojen v Asizu leta 1210.; rodu je bil plemenitega, sorodnik sv. Klare. On je sv. Frančišku stregel v boleznih in je videl njegove rane. Dasiravno je bil pobožen že ko otrok in je imel poseben dar premišljevanja, vendar ni bil prost skušnjav. Postajal je zato žalosten in obupen; zdelo se mu je namreč, da je zaveržen od Boga. V tem stanu se mu prikaže hudi duh ko Kristus na križ pribit in mu reče: »Rufin, ne bodi norec; ker ne boš vžival nebeškega veselja, vživaj veselje tega sveta, dokler živiš. Pusti pokoro in ne poslušaj prenapetega Bernardonovega sinu svetega Frančiška —, ki bo ravno tako pogubljen kakor ti.« Ta prikazen je Rufina še bolj poterla; molčal je in se ogibal svetega Frančiška. Žalostni dušni stan Rufinov pa je Bog razodel svetemu Frančišku. Pri prvi priložnosti na to pove Frančišek svojemu učencu, da pozna ves njegov dušni stan ter mu svetuje, da naj pljune v satana, ke bi se mu zopet prikazal. Ko se mu res prikaže v podobi križanega Jezusa, mu Rufin v obraz pove, da je lažnjivec in zapeljivec ter pljune vanj. Tako ga je zapodil. Hudi duh je izginil in ž njim tudi skušnjave, notranji nemir, otožnost in obupnost. Rufin je svetega Frančiška visoko spoštoval in veliko zaupanje imel do njega. On je bil priča Frančiškovih čednosti in čudežev. 44 let

po Frančiškovi smerti je zapustil tudi on solzno dolino in, kaker upamo, se je preselil v nebeško veselje. Naš red je namreč podal prošnjo svetemu očetu, da bi poterdili češčenje tovarišev svetega Frančiška.

Iz življenja tega Frančiškovega tovariša se učimo ne prikrivati svojih skušnjav spovedniku. V vsaki dvojbi se obrniti tudi ti, dragi bravec, do svojega duhovnega očeta in ravnaj se po njegovem svetu, da te ne bo hudi duh vznemirjal in begal. Ke bi bil kedaj v skušnjavi, da bi zamolčal kak smertni greh, priporoči se pred sveto spovedjo sv. očetu Frančišku.*)

P. A. F.

O božji previdnosti.

P. B. S.

(Nadaljevanje.)

Vaja vdanosti v božjo previdnost.

(Ta vaja je zelo važna radi velike koristi, katero prejemajo vsi, ki se urijo v njej.)

Najprej obudimo dejanje vere v božjo previdnost, premišljujoč resnico, da skerbi Bog neprestano za vse tako glede naših posameznih kaker glede splošnih reči, posebno še za našo dušo in telo ter za vse naše koristi. Da se ozira njegova skerb, kateri nič ne ujde, tudi na naše dobro ime, na naša dela, na naše zdravje kaker bolezen, na naše življenje kaker na našo smert, da celo na las, ki ne izpade brez njegovega dovoljenja.

Za dejanjem vere obudimo dejanje upanja s tem, da oživimo v sebi terdno zaupanje v božjo previdnost, ki za vse po očetovsko skerbi, vse vodi in vlada. Upajmo, da nam bo vse, karkoli nas zadene, v korist in k našemu zveličanju, tudi ono, kar se nam dozdeva ravno nasprotno, če se namreč izročimo božjemu vodstvu.

Tema dejanjema se pridruži dejanje ljubezni. Božji previdnosti izrecimo svojo iskreno vdanost in gorečo ljubezen, kaker dete svoji materi, ko se k njej zateče. Pokažimo veliko spoštovanje, ki je imamo do njenih sklepov, četudi so nam nedoumni,

*) Po Winkes, Seraphischer-Tugendspiegel. 15. November.

dobro vedoč, da izvirajo iz neskončne modrosti božje, ketera ne more goljufati, in tudi iz neskončne dobrote, ketera teži le na popolnost svojih stvari. To bo rodilo v nas toliko spoštovanje, da bomo radi govorili o božji previdnosti in jo goreče zagovarjali, kedar bo treba.

Obudivši ta dejanja in od njih popolnoma prešinjeni se izročimo v božjo previdnost ter počivajmo na njenih rokah kaker dete v naročju svoje matere. In ko geslo si izvolimo besedo Davidovo: »V miru ležem in takoj zaspim, ker ti sam, o Gospod, si me vterdil v upanju.« Ali govorimo z istim prerokom: »Gospod je moj pastir, in ničesar mi ne bo manjkalo; na kraj paše me je postavil. Ob krepčalni vodi me je vzredil, moja dušo je poživil. Peljal me je po potih pravičnosti — zaradi svojega imena. Ako bi hodil tudi sredi smertne sence, ne bojim se zla, ker si ti z menoj. In tvoje usmiljenje pride za menoj — vse dni mojega življenja, da bom prebival v hiši Gospodovi — v dolžino dni.«

Polna veselja nad temi besedami sprejme duša sè spoštovanjem vse sedanje dogodke in pričakuje prihodnjih, sè sladkim dušnim mirom živi kaker brezskerbno dete. Sicer ne pričakuje brez posla tega, kar potrebuje; tudi ne opušča potrebnih skerbi za to, kar ravno pride. Nasprotno, stori od svoje strani vse, kar je v njeni moči in vporablja za to vse svoje zmožnosti; vender se vdaja tem skerbem le pod vodstvom božjim. Svoje lastno mnenje podvergava popolnoma njegovi sodbi in prepušča Bogu na razpolago vse, pričakujoč takega izida, ki vstreza njegovemu namenu.

Kako zelo časti in slavi taka duša Boga! In v resnici je velika čast zanj, da ima stvari, ki se tako popolnoma izročé njegovi previdnosti, ki se mu dajo voditi tako pokorno, tako terdno vanj zaupajo in mirno pričakujoč, kar jim bo poslal, vživajo tolik dušni pokoj.

In kako skerbno pazi On na tako dušo! On nadzoruje celo najneznatniše reči, ki ji vtegnejo koristiti. On razsvetljuje njene vodnike, da jo prav vodijo. In ke bi jo hotel njen vodnik navažati iz kakeršnegakoli vzroka na kaj, kar bi ji bilo škodljivo, bi On skrivaj in nenadoma zaprečil tako nakano, da, On bi ga prisilil, da se odloči za to, kar je duši najbolj v korist. Tako čuje Gospod nad tistimi, ki ga ljubijo. Ako pripisuje sv. pismo Bogu oči, jih ima zato, da gleda na nje, ki ga ljubijo; ako mu pripri-

suje ušesa in roke, jih ima, da sliši in brani nje, ki ga ljubijo. »Nosil te bom na svojih rokah«, govori Bog po Izajju. »Pritisnil te bom na svoje persi in pestoval te bom v naročju kaker mati svoje najmanjše dete; tako te bom tolažil.« In po Ozeju govori: »Storil sem se ko rednika Efrajmovega in nosil te bom na svojih rokah.« In dolgo prej je rekel po Mojzešu: »V puščavi vas je vodil Gospod vaš Bog po vseh potih, po katerih ste hodili, kaker človek, ki nosi svojega otroka na rokah.«

Prejasen zgled, kako srečen je tisti, ki se popolnoma izroči Bogu, nam je Noe. Ko je strahovito lilo z neba in ko so vsi elementi v divjem vervenju zverševali kazen božjo nad hudobnimi ljudmi, je prebival Noe mirno in pokojno v ladiji mej levi, tigri in medvedi, ker ga je vodil Bog. Vsi drugi ljudje pa so bili v največi grozi in zmešnjavi. Izgubili so svoje imetje, svoje žene in otroke, da, tudi oni sami so bili pokončani v strašni vodi.

Tako zre tudi kristijan, ki se popolnoma izroči božji previdnosti mirno skozi viharje življenja, mejtem ko so tisti, ki hočejo biti sami svoji vodniki, v vednem nemiru. Take imenujem odri Sira hi nepokorne duše, v begle sužnje in upornike proti previdnosti božji. In ker jih vodi njihova slepa volja, so kaker na morju ladja brez kermarja, ki jo premetavajo vetrovi in valovi semtertja, dokler se ne potopi.

Prepustimo se torej popolnoma božji previdnosti, čisto se nji izročimo! Bodimo njeni zvesti otroci ter ji sledimo k svoji ljubeči materi! Zaupajmo na njo v vsaki potrebi in pričakujmo brez strahu, dokler nam ne pride na pomoč v svoji ljubezni. Pustimo ji slednjič, naj ravna z nami sama, kaker ji drago, in preskerbela nas bo sè vsem pravočasno, na pravem kraju in na najprimerniši način. Ona nas bo vodila po čudovitih potih k dušnemu miru in k oni blaženosti, h kateri smo poklicani že na zemlji. Ta blaženost je sicer samo predokus tiste sreče in radosti, katero bomo, kaker je nam obljubljeno, vživali vso večnost v nebesih.

O vdanosti v voljo božjo.

Terdna, tolažljiva, od Boga samega razodeta resnica je, da nas na zemlji ne zadene ničesar, kar noče Bog, razen greh. Bog daje bogastvo in uboštvo. Ako zbolíš, ti je Bog poslal bolezen; ko si zopet ozdravel, ti je Bog dal zdravje. Za svoje življenje, to veliko dobro, se imaš zahvaliti edino Bogu. In kedar sled-

njič smert stori konec tvojemu zemeljskemu bivanju, jo prejmeš iz njegove roke.

»Ako pa nas preganjajo hudobni ljudje, ali moramo tudi tvoj sprejeti ko od Boga poslano?« Da, zakaj On je edini začetnik temu. On sicer ni vzrok greha, kiga stori tvoj sovražnik, ker s teboj krivično ravna. Pa On je začetnik hudega, katero ti prizadene sovražnik. Krivičen človek je podoben reki, ki se vali čez visoko skalo in se razliva po ravnini. Ni kmetovavec, ki daje reki derečo hitrost, toda je delavec, ki ali odpre jez ali zadela kak jarek ali vzviša često in tako zabrani vodi, da ne poplavi polja. Ali, ako hočeš, je tak hudoben človek podoben strupu v roki zdravnikovi. Ni dal zdravnik zelišču ali rudnini te hude moči, vendar on zmeša tako zdravilo, da ti ali ohrani življenje ali pa ti prizadene smert.

Tako tudi Bog ni dal našemu sovražniku hudobne volje zato, da bi nam škodoval; dal mu je pa moč. On je naperil zlobo tega človeka proti tebi; On je tako uredil, da je bil skaljen tvoj mir. Gospod je hotel, da si prišel v to zanjko; zato ni tega zabranil, in je celo njemu, ki ti jo je nastavil, podal svojo pomoč. On te je izročil sovražnikom in je, rekel bi, sam vodil vdarce, ketere si dobil. Ne dvoji, če si prejel rano, da ti jo je Bog sam prizadel. Ke bi se vsi ljudje združili proti tebi, Bog bi pa tega ne hotel in bi se ž njimi ne sklenil in ne dal moči in oblasti njihovim hudobnim naklepom, oni bi nigdar ne dosegli svojega namena. »Ti bi ne imel nobene oblasti nad menoj, ke bi ti ne bila dana od zgoraj,« je rekel Odrešenik sveta Pilatu.

Tako govorimo lahko tudi mi hudobnemu duhu, ljudem, da celo brezpametnim in brezčutnim stvarim: vi bi mene ne mogli pripraviti v strah in škodovati mi, ke bi ne bil tega zapovedal Bog. On vas pošilja, On vam daje oblast, da mi prizadevate terpljenje in skušnjave. Vi vsi bi ne imeli nad menoj nobene oblasti, ke bi vam ne bila dana od zgoraj.

Ke bi mi to resnico semtertje resno premislili, bi ne goderjali, kedar nas zadenejo razne izgube in nesreče. Gospod Bog mi je dal imetje, On je je zato vzel. Ni me ta stranka, ne ta sodnik, ne ta tat vničil, tudi me ni ponižala ona ženska sè svojim obrekovanjem. Ta otrok ni vmerl zato, ker niso ž njim lepo ravnali in zanj dosti skerbeli, ampak Bog, čiger je vse, je hotel, da nimam več vsega tega. Tako moramo priznati in govoriti pri vseh teh in enakih zadevah.

Verska resnica je torej, da vodi Bog vse prigodke, zaradi katerih se ljudje tako pogosto pritožujejo. Verhutega tudi ne moremo dvojiti, da je vsako zlo, ki je nam pošlje Bog, v našo veliko korist. Dvojiti nad tem, bi bilo isto ko imeti Boga na sumu, da nima toliko razsvetljenja in modrosti, da bi mogel razločiti, kaj nam je v korist in kaj ne.

Sveti Bazilij pravi: »Neznosno ošaben je, kedor meni, da ne potrebuje svetovavca v svojih lastnih zadevah, da je zadosti moder in ve izbrati si to, kar je zanj najbolje. Če torej reči, ki nas zadevajo, drugi bolje pozna ko mi, kaj je nam v korist; kakšna neumnost je šele misliti da mi bolje vemo ko Bog, ki nima strasti, ki gleda v prihodnjost in vidi vse, tudi nasledke stvari!« Vemo, da imajo nezgode pogosto dobre nasledke, in nasproti najboljši vspeli v začetku se končajo dostikrat prav žalostno. Po tem pravilu doseza Bog navadno svoj namen. On hodi po potih nasprotnih onim, ketere si izbira človeška modrost.

Jožef je bil prodan, v sužnost peljan, v ječo veržen. V svoji dozdevni nesreči je bil žalosten, pa žaloval je radi prave svoje sreče. Zakaj ravno to je moral terpeti, da je bil povzdignjen k toliki časti. — Savel je izgubil očetove osle in jih je moral dolgo in zastonj iskati. To je bil pač izgubljen čas, bi si človek mislil. Vender, ke bi se bil on zavoljo tega jezil, bi bil ravnal zelo nespametno. To iskanje ga je pripeljalo k preroku, ki ga je na povelje božje mazilil za kralja svojemu ljudstvu. — Koliko bo enkrat naše presenečenje, ko bomo stopivši pred Boga, spoznali namene, ki jih je imel pri naših poskušnjah! Jaz sem tožil zaradi smerti svojega edinega sinu, bo kedo rekel; ke bi bil živel še nekaj mesecev ali let, pa bi bil umerl po roki sovražnikovi ali pa v smertnem grehu. Drugi: nisem se mogel potolažiti, da se ni sklenil moj namenjeni zakon. Ke bi ga bil pa Bog pripustil, bi bil preživel svoje dni v žalosti in siromaštvu. Tretji: da sem zveličan, se imam zahvaliti bridkosti, ki mi je izžela toliko solz. In četerti: moja duša bi se bila pogubila, ke bi ne bil izgubil svojega premoženja. Čemu torej veden strah? Saj nas vodi Bog sam! Mi se izročimo razsodnosti zdravnikovi zanašajoč se na njegovo izvedenost. On odredi težke operacije; včasih predor možganske opne, rezanje telesa, odrezanje kakega uda, da ustavi prisad, ki bi sicer prišel do serca. Vse to preterpimo in

smo mu še hvaležni ter mu plačamo vedoč, da je storil to, ker je bilo potrebno. Mi imamo za modro ravnanje, da se podveržemo njegovi znanosti — in nasproti Bogu nočemo istega storiti? — To se pravi nezaupati njegovi modrosti in se bati, da nas zvodi na krivo pot! Kako? Mi zaupamo človeku, ki se more zmotiti in čiger najmanjša zmota nam lahko vzame življenje, in vodstvu vsevednega Boga pa ne moremo in nočemo zaupati?!

Ke bi mi videli vse, kar On vidi, bi gotovo tudi hoteli vse, kar On hoče. Sè solzami bi ga prosili bridkosti, katero zdaj želimo odverniti s toliko molitvami. Kaker Zebedejevima sinovoma govori Jezus tebi in vsem ljudem: »Ne veste, kaj prosite.« Tvoja slepota, o človek, se mi smili. Ti ne veš, kaj zahtevaš. Daj, da poskerbim jaz za tvoje koristi in ti privedem srečo; zakaj bolje vem jaz ko ti, česa potrebuješ. Ke bi bil jaz dosedaj vstrezal le tvojim čutilom in nagnjenjem, bi se bil ti že davno pogubil.

Se hočeš-li, moj kristijan, prepričati, da ima Bog v vsem, kar te zadene, le pravo tvojo korist in tvojo večno srečo pred očmi? Premišljuj vsaj nekoliko, kaj On záte dela? — Ti si žalosten. Pomisli, da je On, ki je začetnik tvoje žalosti, hotel preživeti vse svoje življenje v bolečinah, da bi ti večno ne terpel; da je On, čigar angelj je vedno ob tvoji strani, ki si prizadeva vse od tebe odverniti, kar bi bilo v kvar tvojemu telesu ali tvoji duši. Pomisli, da ti On pošilja terpljenje, On ki neprenehoma moli na naših altarjih in se dan za dnevom neštetokrat na njih daruje, da zadošča za tvoje grehe in tolaži jezo Očetovo. Da je On, ki prihaja s toliko ljubeznijo v najsv. zakramentu k tebi, ki ima za največje veselje, da občuje s teboj in se s teboj združuje. Kolika nehvaležnost, da mu po toliko znamenjih ljubezni ne zaupaš in dvojiš, če te obišče s kako poskušnjo, ali je to v tvojo korist ali v škodo!!

»Toda, On me tepe prehudo in njegova roka me preveč teži.« Kaj se bojiš od roke, ketera je bila záte prebodena in na križ pribita? — »On me pusti hoditi po ternjevi poti.« Ako ni druge poti v nebesa, ali se hočeš raje pogubiti, ko pa terpeti malo časa? Ali ni šel On po ravno tisti poti in záte? Ali najdeš eno samo stopinjo na njej, ketera ne bi imela njegove sledi in ne bila poškrabljena ž njegovo kervjo?

»On mi daje kelih poln bridkosti.« Mogoče; toda pomisli, kakšen je bil Zveličarjev. In ker te toliko ljubi, bi li mogel s te-

boj ostro ravnati, ako bi ne bilo to tebi v največjo korist ali pa celo nujno potrebno? Si-li slišal pripovedovati o knezu, ki se je dal raje zastrupiti, kaker, da ne bi vzel pijače od zdravnika, ki ga je poznal, da mu je bil vedno zvest in vdan? In mi kristijani zavračamo kelih, ki nam ga daje naš Zveličar? Mi se derzujemo ga tako zelo žaliti? Prosim te, ne pozabi tega premišljevanja. To zadostuje in nas stori pripravne, da sprejmemo in ljubimo vse naredbe božje, pa naj bi bile še tako bolestipolne, ter da se vdamo v njegovo voljo. In ravno s tem vterjujemo in si zagotavljamo brez dvojbe svojo časno in večno srečo.

Vzemimo, da se je kristijan po premišljevanju ali razsvitljen od Boga odpovedal veselju sveta in zdaj spozna, da je vse ničemerno na svetu in nobena reč ne more zadovoljiti njegovega serca. Zdaj spozna, da je tisto, po čemer je toliko hrepenel, bilo vir največjim bridkostim; da je težko ločiti, kaj nam je koristno in kaj škodljivo, ker je dobro in hudo skoraj vedno mej seboj pomešano in je tisto, kar nam je danes v prid, lahko jutri v pogubo. Zdaj spozna, da so ga njegove želje le trapile, da mu toliko prizadevanje, kaj doseči, slabí moči in je pogosto le v škodo njegovim nameram, namestu v prospeh. Zdaj spozna, da je v resnici potrebno, da se izpolni volja božja v vsem, ker Bog ničesar ne zapove, kar bi nam ne bilo v zveličanje.

Tak kristijan se torej, bi rekel, slepo izroči v roke božje, se popolnoma in brez prideržka daruje Bogu, ničesar več ne poželi, ničesar se ne boji, ker je v vsem volja božja, tudi njegova. Tedaj je tak srečen kristijan dosegel popolno prostost, tisto prostost, ki se ne da zmanjšati ne zgubiti.

Kako me morete siliti, je vprašal svet mož, o katerem pripoveduje legenda. Vi morate poprej prisiliti Boga, da me postavi v položaj, v katerem bi ravnal zoper svojo voljo. Zakaž dasi dela Bog, kar mu dopade, sem jaz vendarle popolnoma prost, ker hočem to, kar stori On. Ako hoče Bog, da sem bolan, mi je bolezen ljubša kaker zdravje. Ako hoče, da sem vbog, ne želim biti bogat. Ako hoče, da me zaničuje ves svet, mi je prav, da me merze ljudje; to mi je še v čast. Naj živim tu ali tam, v miru ali stiski; naj bom čverst ali slaboten: o vsem tem morem reči, da si izvolim vselej najboljše, to namreč, kar hoče Bog. Ker mi je Bog pokazal, kaj želi njegovo serce, mu sledi v vsem tudi moje serce in v tem najdem vselej in povsod svojo srečo.

Pa ni to nezmisel, da more dobro in hudo na človeka enako vplivati? Ne, nikaker ne. Poznam osebe, ki so enako zadovoljne v zdravju in boleznih, v bogastvu in vboštvi. Poznam še take, ki celo bolj cenijo bolezen in vboštvo kakor bogastvo in zdravje.

Slednjič, in to je neoveržena resnica, ustreza Bog v isti meri našim željam, v kateri se mi vdajamo njegovi volji. Zdi se, kakor da bi On samo na to gledal, kako bi nas zadovoljil, ako smo mu pokorni. On nas ne usliši samo, kedar ga prosimo, ampak nas še prehití: podeli nam prej, preden ga prosimo. On zasleduje v dno našega serca naše želje, ki smo jih zatajili njemu naljubo, pa jih izpolni nad vse pričakovanje. In tako je sreča kristijana, ki je vdan volji božji trajna, nespremenljiva, večna. Noben strah mu je ne moti, nobena nesreča mu je ne vzame. Ta sreča je podobna možu, ki sedi na visoki skali sredi morja. On vidi kako se proti njemu vale bučeči valovi, pa se jih ne boji. Gledaje jih, se še veseli, kako se razbijajo pred njegovimi nogami. Naj bo morje mirno ali viharo, naj žene veter valove od te ali druge strani, on je vedno enako miřen, ker je kraj, na katerem biva terden in neomahljiv.

Odtod tisti mir, vedno isti veseli obraz, vedno enaka vedrost, katero vidimo na pravih služabnikih božjih. Čemu bi pač bile v skerbah te svete duše? One imajo v volji božji za vse nezgode življenja varno in gotovo zavetje. Povzdignile so se nad viharje svetá in ne doseže jih noben udarec; ne boje se ne ljudi, ne hudobnega duha. Karkoli jim kedo prizadene, karkoli se jim pripeti, one ostanejo zmirom mirne in srečne, ker njih sreča prihaja od Boga, ki nigdar ne neha biti.

Precstaja še, da se naučimo, kako si moremo mi prisvojiti to srečno vdanost. Moremo jo zadobiti le s pogostno vajo v tej čednosti. Ker pa so velike priložnosti za to vajo redke, obstoji vsa skrivnost v sledečem: Ne opuščajmo vsakdanjih malih prilik, da se vadimo v njih. In kedar smo se v teh dobro izurili, potem bomo mogli tudi največje udarce prenesti brez strahu in trepetá.

Ni človeka, ki bi ga ne zadele dan za dnevom male zopernosti ali neprilike. Deloma smo jih sami krivi vsled svoje neprevidnosti, deloma drugi, ali po svoji nepazljivosti ali po hudobiji, deloma slednjič so jih krivi neprevideni zapletki raznih okoliščin.

Vse naše življenje je nastlano s takim ternjem, ki nas zbada in v našem sercu zbuja tisoč neprostopvoljnih občutkov zdaj meržnje in zavisti, zdaj strahu in nepoterpežljivosti; tisoč mimogredočih občutkov nevolje in raznih skerbi, ki nam vsaj trenutno skale dušni mir. Ujde nam n. pr. kaka beseda, ki se je nisimo hoteli izogniti, in zato slišimo od bližnjega drugo, razžalljivo; postrežnik je zanikeren in počasen; otrok te nadleguje; zadržuje te dolgočasen človek; razžali te nespametnož; slabo vreme je; tvoje delo ne vspeva po tvoji želji; kaka hišna oprava se pokvari; obleka se ti vmaže ali razterga itd. itd. Pri takih in enakih neprilikah seveda še ni treba imeti junaških čednosti in se v njih vaditi; ali vse take malenkosti pomagajo, da si pridobimo polagoma junaške čednosti. Pravim še več: vsak, ki si prizadeva vse take zopernosti vdano od Boga sprejemati in mu jih darovati, si nabira veliko zasluženja. On bo kmalu dosegel serčno zedinjenje z Bogom ter bo sposoben preterpeti še tako hude vsodne vdarce.

Te vaje, ki je vender tako lahka in obenem koristna ter Bogu dopadljiva, ti nemorem zadosti priporočiti; pa pridati moremo še drugo. Velike nezgode nas ne zadenejo vsak dan, vender jih moremo vsak dan darovati Bogu z namenom, da jih želimo preterpeti, ako je njemu dopadljivo.

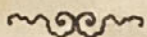
Ako bi Bog pripustil, da izgubiš sinu, soprogo, tožbo ali vse imetje, kajne, moral bi imeti pač veliko dušno moč, da bi mogel prenesti tako hude poskušnje; ti pa veš, kakšna je njegova volja v tem oziru. Prehiti torej njegova povelja in izroči se mu od denes naprej v vsem, kar je On sklenil storiti. Odpovej se vpričo Njega vsem željam, ki jih morebiti gojiš, kako bi pomnožil svoje premoženje, kako si ohranil svoje zdravje in dobro ime. Pokaži mu, da si pripravljen vse to mu darovati. Misli že zjutraj na to, kaj te vtegne čez dan zadeti. Lehko n. pr. slišiš novico o kakem ladjelomu, o kaki krivi ali požaru. Morebiti bo prišla nate, preden bo noč, velika sramota, huda nevtolažljivost. Morebiti ti vzame smert kako osebo, ki jo najbolj ljubiš. Ti tudi ne veš, ali boš umerl nagle in neprevidene smerti. Sprejmi torej vse te nezgode v slučaju, da jih Bog pripusti. Prisili svojo voljo, da sprejme to žertev in ne odnehaj, dokler nimaš z Bogom iste volje, da si namreč popolnoma pripravljen sprejeti iz njegove roke vse, kar ti pošlje.

In ako te v resnici zadene kakšna nesreča, poklekni takoj pred božjega Zveličarja namestu, da bi izgubljal čas in se pritoževal nad ljudmi ali usodo, in prosi ga stanovitnosti v tej poskušnji.

Ako je človek smertnonevarno ranjen, ne bo tekel, če je pameten, za njim, ki ga je ranil, ampak k zdravniku, ker ta ga more izlečiti. Ako hočeš po ti nezgodi poiskati vzročitelja, se moraš podati k Bogu, ki te obenem ko zdravnik more ozdraviti.

Zato se zateci k Bogu, pa takoj, brez odlašanja, in to bodi tvoja prva skerb. Nesi mu nazaj udarec, ki ti ga je prizadel, pa tudi šibo, katero si čutil! Poljubi goreče roko Zveličarjevo, roko, ki te je vdarila! Ponavljaj pogosto besedo, katero je On sam govoril v najhujših bolečinah: »Oče, tvoja volja naj se zgodi! Slavim Te in zahvaljujem se Ti, da se tvoja povelja nad menoj izpolnjujejo, in če bi se jim tudi mogel ustaviti, hočem jim venderle zmirom in neprenehoma pokoren biti. Vzamem náse to nesrečo in se nočem nigdar pritoževati ne čez njo in njene posledice, ne čez to, kar terpim, ne čez ljudi, ki so mi jo prizadeli, ne zaradi tega kako, kedaj in kje me je zadela. Vem, o Bog, da hočeš Ti tako in ne drugače, in raje hočem umreti, kaker tvoji sv. volji v kaki reči nasprotovati. Zgodi se Tvoja volja! Da, o Gospod, v vsem, kar Ti od mene tirjaš, danes in vselej, v nebesih in na zemlji, naj se zgodi tvoja sv. volja! Zgodi se kaker v nebesih, tako tudi na zemlji! (Konec prih.)

Marijina mašna družba v Mariboru.

Z veseljem naznanjamo dragim bravcem Cvetja, da mašna družba prav pridno napreduje. Seznanili so se Slovenci s to družbo na evharističnem shodu na Dunaju. Letos, ko smo imeli meseca septembra obletnico tega shoda, je štela naša mašna družba že nad 1000 udov, ki so se samo v Mariboru oglasili. Ne majhina zahvala za to gre pridnim nabirateljem in nabirateljicam tretjega reda sv. Frančiška, ki so jih mnogo pridobili.

Največ novih udov ima družba seveda iz Maribora in okolice, posebno iz Cirkovc na Dravskem polju in iz Jarenine. Od oddaljenih krajev pa so se našemu povabilu odzvali posebno sle-

deči: Glince in Vič pri Lubljani, mesto Kranj, Gorje, Komenda, Št. Ožbalt in Št. Gotard pri Trojanah, Naklo, Leskovica, Cerknica pri Rakeku, Idrija, Škofja Loka, Boh. Bistrica, Podlipo pri Verhniki, Semič, Bolc na Primorskem, Št. Janž na Koroškem, Št. Vidski zavod sv. Stanislava, mesto Fazin, Žalec v Sav. dolini.

Tisoč novih udov je lepo število v času petih mescev, kar je bila mašna družba na Slovenskem razglašena. Razposlali smo pa nad 4500 pravil in sprejemnic na razne kraje; razvidno je torej, da družba še na mnogih mestih ni znana in gotovo bi jih pristopilo še veliko, ke bi vedeli za ta bogati vir milosti.

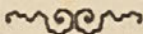
Neketeri glede pravil mašne družbe niso na jasnem in povprašujejo zaradi sv. maše in mašnega dne. Ni namreč mogoče, da bi se sv. maša zmiraj isti dan darovala, kaker je določeno. To pa društvenike ne sme nič vznemirjati. Udje storijo popolnoma svojo dolžnost, da le sv. mašo plačajo, brala se pa bo, kader bo g. duhovniku mogoče. Udje torej mirno in brez skerbi najbolje plačajo vsakoletno sv. mašo pri svojih domačih duhovnih pastirjih.

Drugi povprašujejo, če imajo še kako dolžnost, potem ko so navadno udnino za zmiraj (3.50 K) plačali. Odgovarjamo: Ko so udje plačali udnino za zmiraj, nimajo nobene dolžnosti, ko skerbeti za vsakoletno sv. mašo. Ne stojijo torej več v obenem stiku z upravo mašne družbe v Mariboru, ampak dobijo enkrat za vselej sprejemnico z mašnim dnem, pravila in društveno podobico. Vse to jih naj spominja njih glavne dolžnosti, vsakoletne sv. maše. Drugih stroškov pa taki udje nimajo.

Oni pa, ki pri vstopu plačajo le pristopnino (50 vin.), seveda skerbijo za udnino nadaljna leta in dajo ali nekaj vinarjev vsako leto ali od časa do časa v prostih obrokih večji znesek, kaker jim laglje pride. Izvzeti so vbogi.

Priporočamo torej vsem, ki so res častivci Matere božje, vsem, ki znajo prav ceniti srečno smert in pomoč v vica, naj se trudijo razširjati mašno družbo; onim pa, ki so že toliko storili za to dobro delo, kličemo: Tisočkrat Bog plačaj!

Uprava mašne družbe v Mariboru.

Prošnja na krajevne voditelje III. reda.

Tretje poglavje vodila III. reda zahteva v § 2. sledeče: »Nadzornik (vizitator) naj pridno preiskuje, ali spolnjujejo vodilo: zatorej je dolžan vsako leto, tudi večkrat, če je treba, obiskati kraje, kjer je vpeljan tretji red, in sklicati shod, h kateremu so zavezani priti vsi predstojniki in vsi udje...«

Da bi se to obiskovanje ne opuščalo, kakor se je do sedaj le prepogosto v škodo tretjemu redu, zato je provincijalni komisar po voditeljih III. r. glavnih skupščin samostanov razposlal na vse voditelje po župnijah sledeče pismo:

»P. n. vodstvo tretjega reda

v

N.

Na sestanku voditeljev III. reda ob priliki katoliškega shoda v Ljubljani se je soglasno sklenilo, da se imajo letne vizitacije, ki jih zahteva vodilo v 3. poglavju, redno veršiti. Zato se je v resolucijah določilo: »Voditelji III. reda naj vestno skerbe, da se vsako leto izverši zapovedana vizitacija podružnice III. reda.«

Da bo podpisnemu mogoče ustreči vsem skupščinam in podružnicam, ki spadajo h glavni skupščini v N., prosi, da bi p. n. vodstvo III. reda v N. blagovolilo izraziti željo in določiti mesec, v katerem naj bi se izveršila vizitacija.«

Na to prošnjo so se mnogi gospodje voditelji odzvali, nekateri pa še ne. Zato jih ponižno prosimo, naj bi kmalu odgovorili in prosili v bližnjem samostanu, od katerega so imenovano pismo prejeli, za vizitatorja, da bodo ti mogli svojo dolžnost izveršiti.

Tretjerednike moramo pri tem na to-le opomniti: Potne stroške za vizitatorje so dolžni poravnati tretjeredniki, ne voditelji. Zato naj da vsaki tretjerednik nekoliko miloščine v ta namen. Poglavje II., § 12. pravi: »Vsak naj po svoji moči daje miloščino, s katero se podpirajo bolni in vbožniši udje ali se skerbi za čast božje službe«. K božji službi pa spada tudi letna vizitacija, saj jo zahteva vodilo. Kjer je tretji red prav organiziran, ima povsod svojo blagajno, v katero se vlaga miloščina, ki jo zbirajo tretjeredniki pri shodih ali dajejo pri kaki drugi

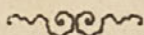
priložnosti; iz nje se pa tudi poravnajo razni stroški tretjega reda, daje miloščina za sv. maše, za vboge itd.

Gospodje voditelji svoje tretjerednike neradi nadlegujejo v denarnih zadevah; raje sami iz svojega kaj darujejo. Pa tretjeredniki ne smejo biti svojim voditeljem v nadlego, ampak v podporo. Zato začnite vi predniki in prednice sami nabirati miloščino in jo izročite gospodu voditelju v namene tretjega reda.

Še nekaj! Voditelji zahtevamo, naj se natančno izpolnjuje vodilo. Prav! Pa ne smemo biti enostranski. Sami storimo, kar zahteva vodilo od nas v tretjem poglavju, saj to ni nič manj važno, ko prvo in drugo. To poglavje dela tretji red za pravi red, brez njega bi bil le bratovščina. Vpeljimo povsod krajevnim razmeram primerno organizacijo tretjega reda, pa bomo imeli polovico menj dela in neprilik, in mnogo boljše člane. Bodimo prepričani, da najodličniši tretjerednik Leon XIII. ni brez vzroka poterdil tretjega poglavja.

Sklepajoč te dobrohotne opazke še enkrat prosim prav lepo: Storimo vsak po svoji moči, da se bo vizitacija izverševala vsako leto v korist tretjega reda, ki bo pod dobrim in skerbnim vodstvom največi blagoslov za vsako župnijo.

P. S. Z.

Iz mariborske skupščine 3. reda sv. Frančiška.

Slovesen sprejem novih udov je bil v Mariboru leta 1912 trikrat: 1. januarija, 19. marcija in 29. junija, v kapelici sv. Frančiška vpričo celega predstojništva. Razun teh dni so se novi udje le izjemoma in iz tehtnih vzrokov sprejemali.

Od 2. do 6. marcija so bile v naši baziliki sv. duhovne vaje za ude 3. reda. Vodila sta jih frančiškana: preč. p. Ambrozij Thaler, urednik lista St. Franziszi - Glöcklein v Inomostu na Tirolskem, v nemškem jeziku in preč. p. Kasijan Zemljak, gvardijan pri Sv. Trojici v Slov. goricah v slovenskem jeziku. Udeležiti se jih je smel vsak, tudi taki, ki niso udje 3. reda. Te duhovne vaje so veljale ob enem za evharistično pobožnost evharističnega leta 1912.

V tem letu se je organizacija na novo uvedla le v eni župniji, t. j. v (31.) mestni župniji Slovenska Bistrica, dne 17. XI. 1912, se sledečim predstojništvom:

Za moško skupščino:

Ravnatelj: Franc Bohak, mestni župnik in dekan.

Predstojnik: Jožef Verdnik, kroj. mojster, Slov. Bitrica št. 71.

Namestnik: Jožef Stupan, posestnik, Spodnja Ložnica št. 27.

Svetovavci: Franc Žerjav, posestnik, Cigonce št. 18.

Luka Kobale, posestnik, Slov. Bistrica št. 54.

Za žensko skupščino:

Ravnatelj: Franc Bohak, mestni župnik in dekan.

Predstojnica: Elizabeta Bohak, posest.-vdova v Slov. Bistrici.

Namestnica: Marija Jerovšek, kmečka hči, Nova ves, št. 29.

Svetovavke: 1.) za mesto in Zafoš: Ana Krivec, posestnica, Slov. Bistrica št. 95.

2.) za Zgornjo Bistrico in Visole: Ana Tramšak, posestnica, Zg. Bistrica.

3.) za Spodnjo Ložnico in Cigonce: Roza Pušnik, km. hči, Sp. Ložnica št. 35.

4.) za Novo ves in Brinje: Ivana Leskovar, žena posestnica, Nova ves št. 22.

5.) za Šmicberg, Ritoznoj, Šentovec: Julijana Pristovnik, km. hči, Ritoznoj št. 37.

V Mariboru je bil l. 1912 vsaki mesec nauk za 3. red ali tako imenovani mesečni shod (v baziliki) v slovenskem in nemškem jeziku. Razun tega je imelo predstojništvo večkrat med letom svoje seje ali zborovanja. Ena najvažnejših sej je bila dne 7. januarija 1912, ker takrat se je ustanovil: »Odsek sv. Elizabete«. Kmalu potem so se delili med ude 3. r. mariborske skupščine letaki sledeče vsebine:

Odsek sv. Elizabete.

Dragi bratje in sestre 3. reda! Leto 1912 je za nas Avstrijce posebnega pomena. V jeseni, meseca septembra se bodo namreč zbrali vsi častivci najsvetejšega Rešnjega Telesa, katerim je dana prilika na Dunaju, da ondi skažejo Najsvetejšemu zakramentu javno svojo čast in zahvalo! Povsod, osobito pa na Dunaju, se že vse pripravlja na ta namen, in naš premilostni knezoškof so s posebnim pismom opozorili svoje vernike, da se začčenja to leto kot pravo evharistično leto, kot leto, posvečeno češčenju presvetega Rešnjega Telesa!

Tudi za nas tretjerednike kot take ima to leto poseben pomen; zakaj, kjer se časti Zveličar, kjer se deluje v Njegovo čast in proslavo, tam morajo biti tudi sinovi in hčere sv. Frančiška, udje tretjega reda, tam se morajo oni odlikovati pred vsemi drugimi v svoji gorečnosti in požertvovalnosti.

Kaj pa hočemo storiti mi tukaj v Mariboru? S čim počastiti presv. Rešnje Telo? Ali se hočemo vsi udeležiti veličastnega shoda v cesarskem mestu? Nemogoče je, ako bi tudi hoteli? Ali hočemo podpirati podjetje z denarnimi prispevki? Tudi to ni dano vsakemu. A nekaj storimo, hočemo storiti in bomo radi storili! In zato imam celo poseben načrt.

Zveličar je dejal: »Pustite male k meni priti.« On je prijatelj mladine, prijatelj otrok! Želi torej, da bi prišli otroci k njemu, da bi ga otroci obiskali v presvetem Rešnjem Telesu, da bi se mu odperla otroška nedolžna serca! A glejte! V našem mestu in okolici je na stotine otrok, ki leto in dan ne morejo k Jezusu, ne morejo v cerkev! Revščina jih tare. Primanjkuje jim namreč oblačila in obuvala, ker jim ubožni stariši ne morejo pripraviti niti najpotrebnejšega. Znani so nam slučajji, kjer imajo v eni sami družini po 6, 7, 8, da celo 11 otrok. Oče delavec, mati delavka! Komaj si služita za kruh, od kod vzeti za obleko? Včasih se naseli še bolezen v hišo, in potem je višek terpljenja in bede. Ni čuda, ako potem ubogi otroci ne vidijo cerkve leto in dan, da nigdar ne pridejo k sv. maši, še o največjih praznikih ne! Kolika žalost, koliko duševna zapuščenost!*)

V tej bedi naj bi pomagali tretjeredniki. Pa kako? Tako ljubi moji, da si bo vsak izmež vas nabral brez posebnih težav obilico zaslužnja!

Obernem se najprej do vas, ki vam je Bog naklonil premoženje! Ali bi ne mogli vsak izmež vas enkrat v letu kupiti nekaj metrov blaga za kako oblačilo? Ali en meter platna za srajčico? Ali par nogavic? Ali rutico? Ali robec za na glavo? Ali klobuček? Kedor pa sam novega kupiti ne more, ali bi ne hotel prinesti nekaj svojih ponošenih oblek, ali svojega perila, ki se potem pre naredi za otroke? In koliko imamo v naši redovni skupščini pobožnih, pa spretnih šivilj, ki imajo v svoji pridnosti in delavnosti

*) Kedo pa je glavni krivec žalostnih družinskih razmer? Kdo ugonobi toliko očetov in mater in spravi v nesrečo nedolžno dečo? Pijančevanje. Naj se tudi na tem polju kaj dobrega stori!

zaklad. Glejte, ljube moje, ali načete parkrat na leto darovati nekaj od tega zaklada, torej nekaj ur za Jezusa, ki je dejal: »Kar storiš najrevnejšemu svojih bratov, to si storil meni...!« Jaz vem, da boste to rade storile, da se že kar veselite trenutka, ko primete za iglo in naredite prvi vbod za obleko — Jezusovo!

Tisti pa, ki sami ne morejo delati, niti kaj darovati, pa naj pripomorejo s prijazno besedo in gorečo molitvijo. Lepa beseda najde lepo mesto! Ali ne moreš ob priliki reči: Prosim Vas, dajte to-le ponošeno obleko za revne otroke? Gotovo. In pa molite za to podjetje!

Sv. Elizabeta, patrona III. reda, se je posebno odlikovala po svoji miloserčnosti. Zato mislim, da bi bilo najlepše, ako se združimo tisti tretjeredniki, ki hočejo pripomoči na ta namen ali z delom, ali z denarjem, ali z dobro besedo, v poseben oddelek ali odsek, ki ga hočemo imenovati odsek sv. Elizabete.

Zdaj pa pride še važno vprašanje: Kako se naj osnuje tak odsek? Treba je tukaj določene organizacije, imeti moramo predstojništvo, to je takorekoč pravo Elizabeto. Ona ima sledečo nalogo:

Sprejeti mora darove, jih natančno zapisati v določeno knjigo, spodbujati člane, se jim zahvaljevati, in skrbeti, da pridejo darovi v primerne roke. — (Op. Štirikrat na leto pride izkaz, kaj se je nabralo.)

Zato pa mora imeti pomočnike in pomočnice. Ti morajo pozvedeti za najrevnejše otroke, si jih zapisati ter jih prijaviti ali oglasiti ravnatelju III. reda, ali pa materi, oziroma predstojnici Elizabeti.

Odborniki tega odseka. To so posamezni svetovavci, svetovavke in pomočnice v okrajih, ki naj povedo vsem udom svojega okraju, kako naj pomagajo celemu podjetju.

To je torej moj načert.

Premislite vse, potem se odločite! Lažje bode, kakor se nam dozdeva! Kako krasna, kako lepa je naša naloga, pripeljati vbožne otroke k Jezusu! Kaj smemo zato pričakovati od Njega?

Odgovarjam z Njegovimi besedami: »Bil sem nag, in vi ste me oblekli! Resnično, resnično vam povem, kar ste storili najmanjšemu izmed mojih bratov, to ste meni storili. Pojdite v večno kraljestvo!«

Ta predlog se je stavil*) na zborovanju predstojništva III. reda dne 7. januarja 1912. Za predstojnico novega odseka — Lizabeto — je bila sprejeta enoglasno: gospa Julijana Stern, posestnica, Nagystrasse, št. 12. Kedor želi kaj prispevati, šivati ali darovati, naj se oglasi pri dotični gospej. Cenjene šivilje naj pošljejo svoj naslov, ali same pridejo tja po blago.

Vodstvo 3. reda.

In uspeh tega odseka? Od vseh strani so prihajali prispevki, in sicer v denarju, novem blagu in še rabnih, ponošenih oblačilih. Tako nam je bilo mogoče do 14. decembra 1912 obdarovati 223 ubogih otrok z 367 najpotrebnišimi oblačili: obuvalom, perilom in celimi oblekami. Za prvo sv. obhajilo je dobilo 25 deklic bele obleke, da vsled uboštva niso zaostale za drugimi in se tem bolj veselile tega najlepšega dneva. — V gotovem denarju je odsek sprejel in porabil 295 K 53 vin. Zares velik znesek, ki nam kaže izredno požertvovavnost društvnikov, pa tudi veliko marljivost odbornikov, ki se niso plašili truda in vedno vnovič skerbili, da se blagajna ne izprazni.

Mnogo je bilo skerbi z nakupovanjem, šivanjem in razdeljevanjem oblek za toliko število otrok — in Bog je videl, koliko je žertvovala časa in dela blaga predstojnica »Elizabetta« (Julijana Stern) in vsi verli udje, ki so na tihem toliko storili iz ljubezni do bližnjega!

Prosimo jih iskreno, naj vstrajajo na potu usmiljenja in ljubezni sredi sebičnega sveta, ki pozna le samoljubje in lastno hvalo. — Bog bo vsem obilen plačnik in nebeški blagoslov se bo razlil bogato nad vsemi, ki skažejo dobroto bližnjemu.

Ravnatelj mariborske skupščine je kot vizitator imel še zunanaj Maribora 27 shodov. Vizitacije 3. reda so bile leta 1912 sledeče:

1. Kamnica, dne 14. I. — 2. Fram, dne 17. III. (pervič) —
3. Ruše, dne 24. III. — 4. Velikanedelja, dne 21. IV. — 5. Pušča-
va, dne 5. V. — 6. Črešnjevec, dne 12. V. — 7. Ormož, dne 19.
V. — 8. Svetinje, dne 26. V. — 9. Sv. Miklavž pri Ormožu, dne
27. V. — 10. Sv. Ilj v Slov. goricah, dne 2. VI. (pervič) — 11.
Slivnica pri Mariboru, dne 6. VI. — 12. Lembah, dne 16. VI. —
13. Hoče, dne 23. VI. — 14. Sv. Križ nad Mariborom, dne 7. VII.
— 15. Vuzenica, dne 5. IX. — 16. Jarenina, dne 15. IX. — 17.

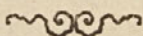
*) Stavila ga je svetovavka gdč. Antonija Štupca.

Studenice, dne 13. X. — 18. Makole, dne 20. X. — 19. Ljutomer, dne 1. XI. (mesečni shod in seja predstojništva). — 20. Ljutomer, dne 3. XI. (kanoniška ustanovitev skupščine 3. reda). — 21. Selnica ob Dravi, dne 10. XI. — 22. Slovenska Bistrica, dne 17. XI. — 23. Tinje, dne 24. XI. — 24. XI. — 24. Sv. Vencesl, dne 26. XI. (po namestniku p. Klaru) — 25. Fram, dne 1. XII. (drugič) — 26. Sv. Peter pri Mariboru, dne 19. XII. — 27. Sv. Ilj v Slov. gor. dne 22. XII. (drugič).

Cerkveno ali kanoniško je bila skupščina 3. reda ustanovljena v teh krajih: (1. Studenice, dne 8. V. 1910.) — 2. Makole, dne 20. X. 1912. — 3. Ljutomer, dne 3. XI. 1912. — 4. Slov. Bistrica, dne 17. XI. 1912. — 5. Tinje, dne 24. XI. — 6. Sv. Ilj v Slov. goricah, dne 22. XII. 1912.

P. F. B.

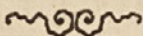

Duhovni svetnik Andrej Einspieler.

Postavimo tu majhin spominik gospodu bratu našega ... nega patra Otona, vmerlemu letos 28. julija v 63. letu svojega življenja, in bodi priporočen vsem v pobožno molitev.

»Andrej Einspieler je bil rojen 30. novembra 1849 v Svečah v Rožu na Koroškem, kjer je imel njegov oče Lovrenc Pregljevo posestvo. V mašnika je bil posvečen 3., novo mašo je pel 26. julija 1873, v cerkvi sv. Lamberta v Svečah, in 8. novembra 1882 je nastopil svojo prvo župnijo, Slovenji Plajberg v Rožu, kjer je ostal do smerti. Z mladeniško navdušenostjo je sooskoboval župnijo v Brodeh in učil kerščanski nauk v treh enorazrednicah. Kedor pozna plajberški in ljubeljski planinski okraj, zna ceniti tamošnje dušnopastirsko delo, ki stane duhovnika obilo nenavadnega truda tudi v telesnem oziru. O delovanju rajnega spričujete tudi cerkvi teh dveh krajev. Cerkev v Slovenjem Plajberku je naravnost kras cerkva v Rožu. In v cerkvi je prebil gospod Andrej podnevi ves prosti čas. Mej ljudstvom je bil znan povsod kot svetnik. Bil je odkritoserčen in plemenit značaj, prava »anima candida«. Radodaren je bil do skrajnosti. Letno romanje na Brezje mu je kot zvestemu častivcu Marijinemu postalo v prijetno navado. Šel je čez Ljubeljski prelaz peš tja in nazaj. Spomin nanj kot vzor-duhovnika, segajoč v pozne rodove, mu bodi plačilo za trud na zemlji, onkraj groba pa naj mu sveti večna luč!«

M. E.

Verni ob času povzdigovanja pri sv. maši.

O tej reči in pod tem naslovom smo objavili pred petimi leti (l. 1908 v 6. zv. »Cvetja« str. 188 in nasl.) majhin spisek, ki se ga nekateri naši bravci gotovo še spominjajo, drugi so morda pozabili nanj, nekateri, ki so pozneje pristopili, ga pa niso brali. Ker se pa zdaj poprašuje, kako in kaj je s tisto rečjo, in želi, da bi še enkrat o njej spregovorili, ne bo menda celo napak, ako se cel tisti spisek tukaj še enkrat natisne. To-le je:

Kako se imajo deržati verni ob času povzdigovanja pri sveti maši? Glejmo, kako je bilo to nekedaj! Podobe iz 14. stoletja, ki nam pred oči stavijo ta slovesni trenotek svete daritve, kažejo verne klečeče, pa ne s pripognjeno glavo, temuč z očmi vpertimi v povzdignjeno sveto rešno telo ali v kelih sè sveto rešno kervjo.

Pisavci naslednjega stoletja zahtevajo ravno tako deržanje. Neki okrajni cerkveni zbor v Rensi, ki je bil leta 1583 in ga je poterdil papež Gregor XIII., pravi tako: »Tisti, ki so boljše podučeni v verskem življenju, bodo boljše storili, da namestu da bi brali v svojih molitvenih knjigah z veliko pazljivostjo in gorečnostjo gledajo in premišljujco svete skrivnosti, ki se gode na oltarju začeni s predglasjem.«

Kartuzijani imajo navado, da mej tem ko se izgovarjajo besede posvečenja, klečijo s povzdignjeno glavo in pogledom k oltarju obrnjenim. Oni imajo v svojih vstanovah, ki so iz leta 1241, neko določilo, ki pravi: »Keder se opravlja sveta maša jako zgodaj, tako da se zaradi teme ne more videti sveto rešno telo, sme dijakom deržati prižgano svečo za mašnikom, da je sveta hostija na svitlem.«

Tudi vse vshodne liturgije (maše jutrovskih obredov) zahtevajo, da se pred sv. obhajilom posvečene podobe pokažejo ljudstvu.

Na stran pustivši mnogo drugih dokazov, moremo reči, da je izročilo tako in p. Martin Kóhemeski, kapucin, je mogel pisati v svojem delu o sv. maši naslednje besede: »V trenutku povzdigovanja se ima obrniti vse ljudstvo proti oltarju in gledati z gorečnostjo presveti zakrament. Saj je sam naš Gospod, ko

ga je ustanovil, svojim apostelnim pokazal svoje telo in svojo kri z besedami: »To je moje telo, to je moja kri«. In tudi cerkev hoče, da naj mašnik pokaže ljudstvu hostijo in kelih, da oboje pogleda in tako bolj jasno spozna svojo katoliško vero.

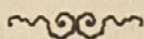
Zakaj se je torej tako jasna in očitna volja pozabila za tako dolgo in dolžila celo ko prederzna in nespoštljiva? Odgovor je lehak. Vzrok je bila Janzenijeva kriva vera, s pretvezo večega spoštovanja. Pobožni pa zapeljani, ker premalo učeni, možje so pregovorili ljudstvo, da ima pri povzdigovanju oči zapreti, glavo prikloniti in na persi terkati, kar je namenu in volji katoliške cerkve čisto nasproti. Zdaj o tem ni več nobene dvojbe. Sveti oče Pij X. so podelili odpustek 7 let in 7 kvadragen vsem vernim, ki bodo izgovorili besede: »Moj Gospod in moj Bog« ob času ko se povzdiguje, gledajoč sveto rešno telo, in popolnoma odpustek vsaki teden vsem, ki to store vse dni tjedna.

Tretjeredniki naj bodo prvi, ki se tega poprimejo. Ko mašnik pred povzdigovanjem in potlej poklekne, naj priklonijo glavo; ko povzdigne, naj tudi oni povzdignejo oči ter pogledajo sv. rešno telo in izgovore besede: »Moj Gospod in moj Bog!« — Tako tudi pri povzdigovanju svete kervi. Na persi terkati se imamo le pri očitni izpovedi (konfiteor) in pred zavživanjem pri besedah »Gospod, nisem vreden« itd.

(Po „Bolletino del Terz' Ordine Franceseano“ Maggio 1908).

Dodajmo še nekaj o zadržanju pri svetem obhajilu. Pri deljenju tega najsvetejšega zakramenta duhovnik obernjen proti tem, ki imajo biti obhajani, izmoli dve molitvi za odpuščenje njih grehov, potem prime z levico obhajilni kelih in vzame iz njega z desnico hostijo, ki jo, obernjen zopet proti vernim, pokaže tem z besedami: »Glejte jagnje božje, ki odjemlje grehe sveta.« S tem naravnost veli obhajancem pogledati presveto Rešno Telo. Še le potem, ko reče trikrat: »Gospod, nisem vreden« itd. imajo pobesiti oči in prikloniti glavo ter se trikrat vdariti na persi. Ko stopa potem duhovnik k posameznim in z besedami »Telo Gospoda našega Jezusa Kristusa naj hrani tvojo dušo v večno življenje, amen« se sveto hostijo križ naredi nad obhajancem, naj ta tudi s povzdignjeno glavo gleda v presveto Rešno Telo, usta o pravem času in zadosti odpre in jezik spodobno nekoliko pomakne na spodnjo ustnico, da more duhovnik videti, kam ima

položiti sveto hostijo. Jako nerodno delajo tisti, ki pri tem s priklonjeno glavo v tla gledajo, tako, da bi moral obhajavec skorei poklekniti pred njimi, da jim najde usta. Prav nerodno je tudi, ako pridejo moški k obhajilu z visečimi berkami, ki jim usta popolnoma zakrivajo. Naj bi jih vender spodobno pristrigli, keder hočejo iti k sv. obhajilu, ali, če se jim taka škoda zdi, vsaj kakor koli kvišku spravili. Mestne gospe in gospodične pa naj bi ne delale prevelike teme svojim ustecam s tistimi grozovitimi kolovrati na glavi in ne prinašale ptičjega perja in drugih nečimernosti na njih v cerkev; pa gologlave in nagoroke do komolcev in črez naj bi tudi ne prihajale k svetemu obhajilu. Če kje, gotovo je pri tem najsvetejšem opravilu treba največe ponižnosti in spodobnosti.

Mala Lenčica od Svetega Boga,

vijolica najsvetejšega zakramenta.

(P. V. K.)

(Dalje.)

45. Kako mala Lenčica vmirajoč prepeva vesele pesmice ter čuti, da se bliža svetemu Bogu.

Ravno ta dan je prepevala razne svete pesmice. Potem pokliče postrežnico ter ji pravi:

»Povejte mi, mamica, kako se počutite denes?«

»Prav dobro, Lenčiča!« odgovori gospodična.

»Ali povejte mi,« nadaljuje Lenčica, »ali ne čutite tudi, vi, da se bližate svetemu Bogu? . . . Jaz čutim.«

Po pobožni navadi so otroci zadnji dan januarija vlekli listke sè skrivnostmi svetega rožnega venca. Tudi Lenčica je potegnila enega. Bila je skrivnost praznika Marije Svečnice, ki se je imel obhajati naslednjo nedeljo. Lenčica je bila rekla, da bo zletela h svetemu Bogu »na njegov lastni dan«. Ali je imela biti naslednja nedelja tisti dan, ko naj bi naš angeljček zletel v nebesa?

Že v petek je bila Lenčica tako slaba, da so jo imeli za mrtvo. Vender si je še enkrat opomogla. Noč je prebila vmirajoča. Tudi naslednji dan je visela mej življenjem in smertjo.

46. Kako je zletela mala Lenčice nedolžna dušica na svečnico I. 1908 domov v nebesa.

Nedeljsko jutro je napočilo. Slovesna tihota je bila v šoli in po samostanu. Resna poročila so prihajala od časa do časa iz bolniške izbe. Spomin na Lenčičino tako določno napoved smerti je napolnjeval vsa serca.

Celi dan je bilo serce tergajoče gledati smertni boj. Posamezne sestre so zaporedoma prihajale molit kleče ob mali posteljici. Tri so ostale pri otroku »svetega Boga«, priče njegove svete smerti.

Proti tretji uri popoldne se je mala Lenčica popolnoma pomirila in skoro eno uro je ležala nepremično. Njene oči so bile uperte na nekaj, kar je, kaker je kazalo, videla ob vznožju svoje posteljice. »Nekaj prav izrednega je bilo v teh ljubeznivih očeh.« tako pravi neka sestra, »nikaker ne prazni, stekleni pogled vmirajočega.«

Zdaj se malo premakne. Oči se ji napolnijo sè solzami, to so bile pač solze veselja. Vstati hoče, približati se nečemu, na kar stermi tako hrepeneče, in nasmeja se.

Po pregibanju njenih ustnic je videti, kaker bi z nekom govorila.

In vzdignivši oči sledi s pogledom nadnaravne ljubezni tistemu nečemu, ki je bilo videti zdaj, kaker bi plavalo nad njeno glavo.

Sè zamaknjenim smehljajem duše, ki »je našla njega, ke-terega ljubi in ga noče več izpustiti«, zleti v tem trenutku mala Lenčica gori h svetemu Bogu, in nova, čudovita, bela cvetlica se odpre v nebeškem vertu.

To je bilo v nedeljo popoldne ob štirih, 2. februarija 1908, na praznik Marijinega očiščevanja in darovanja božjega Deteta v tempeljnu. Mala Lenčica je bila spolnila 4 leta, 5 mesecev in 11 dni.

47. Kako je bilo truplo male Lenčice v beli obleki prvega svetega obhajila v kapeli na oder položeno in nato na pokopavališče spremljeno.

»Mala Lenčica je vmerla —!« Ta žalostna novica je šla v otožnem šepetanju skozi šolo in samostan zapuščajoč v vseh sencih nekaj praznega.

In vendar, čemu žalovanje? Ali se ni Lenčica zdaj že veselila blaženega gledanja? Ali ni bilo zagrinjalo odgernjeno? Ali ga ni zdaj videla od obličja do obličja, onega »svetega Boga«, čiger skrito pričujočnost je tako ljubila na zemlji.

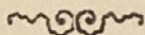
Položili so jo na posteljico, ki je bila njen križ, opravljeno v obleko njenega prvega svetega obhajila, z vencem in naličjem ter ličnimi malimi čreveljci. Okoli posteljice so deli podobe, svetinjice in druge stvari pobožnosti, ki jih je tako ljubila v življenju — vse to so bili zdaj sveti odstanki (relikvije).

Naslednje jutro so prenesli rakev doli v kapelo; ondi so je postavili v kor šolskih otrok. Potem, ko je minila črna maša, so prišle sestre in sirote po zadnje slovo. Dotikale so se z različnimi venci in svetinjicami ročice ter spoštljivo poljubovale telo, ki je bilo prebivališče dušice, Bogu tako drage.

Tiho in skoraj neopaženo se je pomikal zvečer priprosti sprevod po delavnih, nemirnih cestah velikega mesta proti splošnemu pokopališču prek doline reke Lij (Lee). Pogrebcev je bilo malo: Lenčina sestra Marija, ki je bila še zmirom sirotica Št. Fimbarske šole, strežnica gospodična Hall, vratarica sestra Terezija in nekaj sirotic.

Vsi, ki so jo v življenju bliže poznali, so bili prepričani, da je mala Lenčica zdaj svetnica božja. Tudi so razločno čutili, da ta angelček njihovih molitev nič več ne potrebuje, temuč so se ji priporočali že zdaj za njeno priprošnjo pred velikim prestolom božjim.

(Konec prih.)

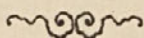

Priporočilo v molitev.

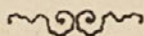
V pobožno molitev se priporočajo rajne tretjerednice b r e ž i š k e skupščine: Marija Ban sè Zdol, Jera Komučar s Čateža, Marija Petelinec iz Dobove; g o r i š k e: Marija Krivec iz Ponikve, Marija Pahor iz Opatjega sela.

Neki mož priporoča v molitev svojo ženo, da bi bila bolj goreča v službi božji in prejemanju sv. zakramentov; neka oseba se priporoča za zdravje v glavi; neka druga za ljubezen in pogosto sv. obhajilo; I. K. priporoča sebe in svojo družino, tudi rajno mater in rajnega brata.

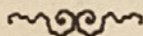
Zahvala za vslišano molitev.

Dve tretjerednici se zahvaljujete Materi božji in sv. Antonu za pomoč v bolezni; ena, da je srečno prenašala svoje nadloge; druga za ozdravljenje oči; še druga za božjo pomoč v raznih stiskah; še druga za ozdravljenje in srečen izid operacije na nogi svoje sestrične; J. K. žagar v B. naznanja, da ga je pred štirimi leti po eni strani glave in po zobeh grozno tergalo. Poskusil je vse mogoče, hodil k zdravniku, pa nič ni pomagalo. Tedaž se spomni, kaj ke bi se priporočil presv. Sercu Jezusovemu in Marijinemu, sv. Frančišku Serafinskemu in sv. Antonu Padovanskemu in obljubil, da hočem vslišanje v »Cvetju« razglasiti? Storil sem tako in glejte bolečine so ponehale in zgignile; J. L. v L. piše, da je imel opraviti sè sodnijo in je pravdo zgubil, dasiravno je bila njegova reč pravična. Priporočil pa se je sv. Antonu ter obljubil 2 kroni za kruh sv. Antona in vslišanje naznaniti v »Cvetju«, in res je dobil pravico do svojih reči, dasiravno je bila sodnija drugači rzsodila.

Za kitajski misijon

So poslale k nam: Neimenovana: 15 K; R. Kotnik in Elizabeta Štaudehar 30 K za odkup kitajskega otroka, ki naj se kersti »za Antona«, in 5 K za odkup deklice, ki naj bo kerščena »za Marijo«.

Rimsko - frančiškanski koledar za leto 1913.

Mesec november ali listopad.

1. **sobota**: Vsi sveti. V. O.

---

2. **nedelja**, 25. po bink., zahvalna.
3. **ponedeljek**: spomin vernih duš v vica.
4. **torek**: obletnica rajnih sobratov; sv. Karelj Boromej, šk.
5. **sreda**: bl. Rajnerij, sp. 1. r.; bl. Helena Enzeljmini, d. 2. r.
6. **četertek**: bl. Felicija Medska, d. 2. r.
7. **petek**: bl. Bernardin Foški, sp. 1. r.
8. **sobota**: osmina vseh svetih; sv. 4 venčani, m.

---

9. **nedelja**, 26. po bink.; posvečenje bazilike sv. Zveličarja v Rimu.
10. **ponedeljek**: sv. Andrej Avelinski, sp.
11. **torek**: sv. Martin, škof.
12. **sreda**: sv. Didak, sp. 1. r. **P. O.**; bl. Janez Pačiški, sp. 3. r.
13. **četertek**: sv. Martin, p. m.
14. **petek**: bl. Gabrijel Feréti, sp. 1. r.; bl. Nikolaj Tavelič, m. 1. r.
15. **sobota**: sv. Gertruda, d.

---

16. **nedelja**, 27. po bink.: sv. Anježa Asiška, d. 2. r. **P. O.**

---

17. **ponedeljek**: bl. Salomea, d. 2. r.
18. **torek**: posvečenje cerkev sv. Petra in Pavla v Rimu.
19. **sreda**: sv. Elizabeta Ogerska, vd. 3. r. **P. O.**, V. O.; sv. Poncijan p. m.
20. **četertek**: sv. Feliks Valeški, sp.
21. **petek**: darovanje bl. Devíce Marije. V. O.
22. **sobota**: sv. Cecilija, d. m.

---

23. **nedelja**, 28 in zadnja po bink.; sv. Klemen, p. m.; sv. Felicita, m.
24. **ponedeljek**: sv. Janez Kriški, sp.; sv. Krizogon, m.
25. **torek**: sv. Katarina, d. m., V. O.; bl. Elizabela Dobra, d. 3. r.
26. **sreda**: sv. Leonard Portomavriški, sp. 1. r. **P. O.**; sv. Peter Aleksandrijski, šk. m.
27. **četertek**: bl. Deljina, d. 3. r. **P. O.**; bl. Rajmund Lulj, m. 3. r.
28. **petek**: sv. Jakob Marki, sp. 1. r. **P. O.**
29. **sobota**: vsi sveti treh redov sv. Frančiška, **P. O.**; sv. Saturnin, m.

---

30. **nedelja**, 1. adventna: sv. Andrej, ap.

Opomba: **P. O.** pomeni popolnoma odpustek za vse verne v cerkvah treh redov sv. Frančiška.

V. O. pomeni vesoljno odvezo s pop. odpustkom za ude 1., 2. in 3. reda.

Nihil obstat. P. Constantinus Luser, — Nihil obstat. P. Guido Rant, dr. theol. — Imprimatur. P. Angelus Mlejnik, Min. Prov.